

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie **A. B.**

skazanego za czyn z art. 197 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 19 października 2023 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 9 maja 2023 r., sygn. akt VII Ka 345/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach

z dnia 10 listopada 2022 r., sygn. akt III K 859/19,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach wyrokiem z dnia 10 listopada 2022 roku, sygn. akt III K 859/19:

1. uznał A. B. za winnego tego, że w okresie od 1 stycznia 2017 roku do dnia 28 kwietnia 2017 roku w [...] przy ul. [...] w krótkich ostępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, używając wobec N. S. przemocy w postaci przytrzymywania oraz rozchylania jej nóg, kilkunastokrotnie doprowadził pokrzywdzoną do obcowania płciowego, czym wyczerpał

- znamiona występku z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu na dzień 14.11.2018 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 197 § 1 k.k. w brzmieniu na dzień 14.11.2018 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn z art. 197 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej N. S. kwoty 15.000 (piętnaście tysięcy) złotych;
 3. na mocy art. 41a § 1 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn z art. 197 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu, kontaktowania się z pokrzywdzoną N. S. bezpośrednio, jak i za pośrednictwem innych osób, korespondencyjnie, w tym za pośrednictwem technicznych środków komunikowania się oraz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 3 (trzech) lat,
 4. uznał A. B. za winnego tego, że od połowy lipca 2017 do 01 grudnia 2018r. roku na terenie [...] i [...] uporczywie nękał N. S. poprzez wielokrotne wysyłanie do niej wiadomości tekstowych, inicjowanie połączeń telefonicznych, jej obserwowanie i nachodzenie, które to zachowanie wzbudziło w pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia i istotnie naruszyło jej prywatność, czym wyczerpał znamiona występku z art. 190a § 1 k.k. i za to na mocy art. 190a § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
 5. na mocy art. 41a § 1 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn z art. 190a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu, kontaktowania się z pokrzywdzoną N. S. bezpośrednio, jak i za pośrednictwem innych osób, korespondencyjnie, w tym za pośrednictwem technicznych środków komunikowania się oraz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 3 (trzech) lat,
 6. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn z art. 190a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej N. S. kwoty 5.000 (pięć tysięcy) złotych,

7. uznał A. B. za winnego tego, że w dniu 1 grudnia 2018 r. w [...] poprzez chwycenie za ramię pokrzywdzonej N. S., popchnięcie jej na ścianę, uderzenie pięścią w brzuch, spowodowało u niej obrażenia w postaci stłuczenia powłok jamy brzusznej i uraz ramienia prawego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonej trwający nie dłużej niż siedem dni oraz kierował wobec niej groźbę pozbawienia życia, która to groźba wzbudziła w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę jej ich spełnienia, czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 157 § 2 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., i za to na mocy art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
8. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn z art. 157 § 2 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej N. S. kwoty 5.000 (pięć tysięcy) złotych;
9. na mocy art. 41a § 1 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za czyn z art. 157 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu, kontaktowania się z pokrzywdzoną N. S. bezpośrednio, jak i za pośrednictwem innych osób, korespondencyjnie, w tym za pośrednictwem technicznych środków komunikowania się oraz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 3 (trzech) lat;
10. uznał A. B. za winnego tego, że w dniu 29 stycznia 2019 roku w [...], przy ul. [...] naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonego D. N. poprzez uderzenie go w twarz w okolicy szyi i ucha, czym wyczerpał znamiona występku z art. 217 § 1 k.k. i za to na mocy art. 217 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
11. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu orzeczone wyżej w pkt. 1, 4, 7 oraz 10 wyroku kary pozbawienia wolności i orzekł w ich miejsce karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
12. na mocy art. 90 § 2 k.k. połączył oskarżonemu orzeczone wyżej w pkt. 3, 5 i

9 wyroku środki karne i orzekł w ich miejsce łącznie środek karny w postaci zakazu, kontaktowania się z pokrzywdzoną N. S. bezpośrednio, jak i za pośrednictwem innych osób, korespondencyjnie, w tym za pośrednictwem technicznych środków komunikowania się oraz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 5 (pięciu) lat;

13. na mocy art. 63 § 3 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego w pkt 12 łącznego środka karnego okres rzeczywistego stosowania środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji połączonego z zakazem kontaktowania się i zbliżania się do pokrzywdzonej od dnia 14.02.2019 r.;
14. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. oraz art. 2 ust 1 pkt 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa, koszty sądowe z tytułu wydatków w kwocie: 2.635,94 (dwa tysiące sześćset trzydzieści pięć 94/100) złotych oraz opłatę w kwocie 400,00 (czterysta 00/100) złotych;
15. na zasadzie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej N. S. kwotę: 2.184,00 (dwa tysiące sto osiemdziesiąt cztery 00/100) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem przez nią pełnomocnika procesowego.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżony i jego obrońca.

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 9 maja 2023 roku, sygn. akt VII Ka 345/23 po rozpoznaniu wniesionych apelacji:

1. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że obniżył wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawiania wolności do 2 (dwóch) lat;
2. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 11 w ten sposób, że obniżył wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawiania wolności do 2 lat i 6 miesięcy (dwóch lat i sześciu miesięcy);
3. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;
4. zasądził od oskarżonego A. B. na rzecz oskarżycielki posiłkowej N. S. kwotę 840 zł (osiemset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika z wyboru przed sądem odwoławczym;
5. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w

postępowaniu odwoławczym w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i opłatę za obie instancje w kwocie 400 zł (czterysta złotych).

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanego, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

1. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegające na:

- nienależytym rozważeniu i ustosunkowaniu się do zarzutów określonych w apelacji obrońcy oraz sporządzenia uzasadnienia w sposób nieodpowiadający wymogom określonym w ww. przepisie, co w konsekwencji uniemożliwiło merytoryczną ocenę przeprowadzonej przez Sąd odwoławczy kontroli instancyjnej, akceptującej bezkrytycznie wyrok Sądu I Instancji

- nienależytym rozważeniu i ustosunkowaniu się, a w konsekwencji do odrzucenia wniosków dowodowych złożonych przez obrońcę o przesłuchanie zawnioskowanych świadków, pomimo możliwości przeprowadzenia zawnioskowanych dowodów w przedmiotowej sprawie, a także pomimo tego, że przesłuchanie wnioskowanych świadków nie doprowadziło by do przedłużenia postępowania, a za pomocą tego środka dowodowego można było wyjaśnić istniejące wątpliwości w sprawie, a szerzej wskazane w uzasadnieniu niniejszej kasacji,

- nienależytym rozważeniu wskazywanych przez obronę i samego oskarżonego zarzutów w przedmiocie błędnych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyroku, a mających wpływ na jego treść, będących konsekwencją nieprawidłowej oceny przeprowadzonych dowodów w zakresie w jakim przyjęto, iż ocena biegłego dokonana w dniu 23 lutego 2019r , gdzie obdukcję wykonano po dwóch dniach, a całą opinię biegły wykonał po 28 dniach bez badania poszkodowanej w całości zasługuje na walor wiarygodności podczas gdy Sąd odwoławczy zdecydowanie przecenił wymowę tych okoliczności skoro bowiem ustna uzupełniająca opinia biegłego lekarza medycyny

sądowej dowodzi, że działanie oskarżonego poprzez złapanie oskarżonej za rękaw zimowej kurtki nie przyczyniło się do powstania sińców na ramieniu i szyi poszkodowanej to czyniąc ustalenia w tym zakresie, zgodnie z zasadą wyrażoną w art 5 § 2 k.p.k., nie można przypisać winy oskarżonemu,

2. naruszenie art. 4, art. 5 § 2 i 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie zasady bezstronności organu procesowego, zasady „*in dubio pro reo*”, bezkrytyczne przyjęcie wersji prezentowanej przez pokrzywdzoną, jak również zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i w konsekwencji uznanie A. B. za winnego zarzucanych mu czynów, w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci m.in. wyjaśnień oskarżonego, sprzecznych zeznań świadków pozwalały na stwierdzenie, że skazany nie dopuścił się zarzucanych mu czynów;
3. naruszenia dyrektywy wyrażonej w art. 5 k.p.k. poprzez utrzymanie w części przez Sąd Odwoławczy wyroku skazującego Sądu I instancji pomimo, iż postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie nie doprowadziło do udowodnienia winy skazanego;
4. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art 115 § 2 k.k. poprzez nieuwzględnienie przez Sąd Odwoławczy okoliczności rzutujących na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu, a to

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu I instancji i uniewinnienie skazanego A. B. od stawianych i przypisanych mu zarzutów albo ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Nadto wniósł o wstrzymanie przez Sąd Najwyższy wykonania w całości zaskarżonego orzeczenia do czasu rozstrzygnięcia niniejszej kasacji.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest oczywiście bezzasadna,

co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zatem możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest istotnie ograniczona. Podzielając utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego, stwierdzić trzeba, że postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma zwykłą kontrolę odwoławczą. W toku zaś tego postępowania z założenia nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie SN z 15 marca 2023 r., IV KK 549/22; postanowienie SN z 10 lipca 2019 r., II KK 210/19; postanowienie SN z 21 września 2017 r., IV KK 276/17).

Przedmiotem kasacji jest wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie, stąd zarzuty w niej podnoszone powinny dotyczyć tego orzeczenia. Można wyjątkowo w kasacji wytykać uchybienia wyrokowi sądu I instancji, ale wtedy warunkiem skuteczności takich zarzutów jest wykazanie, że te uchybienia przeniknęły do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia kasacji. Uczynić to należy poprzez wskazanie tych przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do owego "przeniesienia" tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację. Bez wypełnienia tych warunków tego rodzaju zarzuty kasacji są traktowane jako odnoszące się do wyroku sądu I instancji i przez to nie mogą być uznane za procesowo skuteczne.

Kasacja nie służy zatem do ponawiania kontroli instancyjnej już dokonanej przez sąd odwoławczy, stąd też postępowanie kasacyjne nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18, LEX nr 2604055; postanowienie SN z 11 października 2022 r., V KK 332/22, LEX nr 3511268).

Z oczywistą bezzasadnością kasacji mamy natomiast do czynienia wówczas, gdy już w wyniku pobieżnej analizy zarzutów w niej zawartych nasuwa się spostrzeżenie, iż nie są one trafne, a przedstawione w niej wnioski nie odpowiadają zaistniałym w sprawie realiom procesowym (zob. postanowienie SN z 17 kwietnia

2018 r., sygn. akt V KK 397/17).

Taka sytuacja zaistniała na gruncie przedmiotowej sprawy, skoro żadnemu z zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wywiedzionym przez obrońcę skazanego nie można przypisać przymiotu słuszności.

Wbrew twierdzeniu skarżącego, nie doszło w niniejszej sprawie do rażącej obrazy przepisów prawa procesowego, mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia. Autor kasacji, mimo pozornie zakreślonego zarzutu niewłaściwej kontroli instancyjnej, w istocie dążył do ponowienia instancyjnej kontroli w zakresie oceny materiału dowodowego, co nie mogło być skuteczne. Nie jest bowiem rolą sądu kasacyjnego weryfikowanie ustaleń faktycznych, do czego sprowadzałoby się odnoszenie do przytoczonych w uzasadnieniu kasacji argumentów. Nadmienić jedynie trzeba, że przedmiotowe ustalenia poczynione zostały o właściwe przeprowadzony materiał dowodowy, co słusznie podkreślił sąd II instancji.

W pierwszej kolejności, odnosząc się do zarzutu z punktu 1a kasacji dotyczącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., wskazać należy, że stawiany w tym zakresie zarzut jest całkowicie bezzasadny. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Okręgowy w Katowicach, działając jako Sąd odwoławczy, dokonał w sposób prawidłowy instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku. Sąd ten w sposób właściwy i rzetelny odniósł się do wszystkich zarzutów zawartych w apelacjach skazanego oraz jego obrońcy, realizując tym samym obowiązki wynikające z przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., co wynika wprost z pisemnych motywów wyroku.

Odnosząc się do kwestii oddalenia wniosków dowodowych, zauważyć należy, że zarówno Sąd I instancji, jak i Sąd odwoławczy, wyjaśnił motywy, które zdecydowały o oddaleniu złożonych wniosków dowodowych. Sądy obu instancji swoje stanowisko w tym zakresie, uwzględniające całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, w sposób szczegółowy uzasadniły, co wynika zarówno z treści wydanych postanowień (k. 586 i 695v) jak i uzasadnienia wyroku. Zaznaczyć jednocześnie trzeba, że o możliwości dopuszczenia danego dowodu zawsze decyduje sąd i nie ma on obowiązku uwzględniać wszystkich składanych przez stronę wniosków, mając możliwość ich oddalenia na podstawie art. 170 § 1 k.p.k. W niniejszej sprawie Sąd I instancji, jak i Sąd odwoławczy słusznie uznały, że wnioski

skazanego i jego obrońcy w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania oraz pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W treści zarzutu zawartego w punkcie 1a kasacji skarżący ponownie kwestionuje i podważa dokonaną przez sąd ocenę opinii biegłego K. S. z dnia 23 lutego 2019 r., co zdaniem Sądu Najwyższego jest całkowicie bezpodstawne. W tym zakresie Sąd odwoławczy w pełni odniósł się do treści tego zarzutu sformułowanego w apelacji, dzieląc stanowisko Sądu Rejonowego, że opinia ta jest w pełni wiarygodna oraz umożliwia poczynienie na jej podstawie ustaleń faktycznych pozwalających na kategoryczne przypisanie winy A. B. Ponadto, jak słusznie zauważył Sąd odwoławczy, do naruszenia art. 201 k.p.k. mogłoby dojść wówczas, gdyby przedmiotowa opinia nie spełniała wskazanych w tym przepisie wymogów zupełności, jasności i niesprzeczności. Ocena, czy zachodzą okoliczności wymienione w komentowanym przepisie, czyniona przez pryzmat swobodnej oceny dowodów, należy do kompetencji sądu, a nie subiektywnych przekonań strony postępowania.

Wskazać zatem należy, że analiza wniesionej kasacji uprawnia Sąd Najwyższy do wniosku, że podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa procesowego w postaci art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. zostały sformułowane instrumentalnie celem ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej dokonanej przez Sąd Okręgowy w Katowicach

Odnosząc się zaś do zarzutu z punktu 1b kasacji wskazać należy, że Sąd Okręgowy w Katowicach wydając zaskarżone orzeczenie, wbrew twierdzeniom skarżącego, dokonał kontroli instancyjnej wyroku w aspekcie reguł określonych w art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., stwierdzając, że Sąd Rejonowy dążył do wszechstronnego wyjaśnienia wszystkich istotnych dla wydania prawidłowego, merytorycznego rozstrzygnięcia, okoliczności sprawy. Przeprowadził dokładnie postępowanie dowodowe, a następnie zgromadzony w toku procesu w sposób kompletny materiał dowodowy poddał wnikliwej i prawidłowej ocenie. Zauważyć wypada, iż Sąd odwoławczy nie czynił własnych ustaleń faktycznych, a zatem nie mógł naruszyć przepisu art. 7 k.p.k. Należy także podnieść, że do wykazania czy Sąd odwoławczy naruszył zasadę obiektywizmu określoną w art. 4 k.p.k. konieczne jest wskazanie uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady,

czego jednak skarżący nie uczynił. Z kolei odnosząc się do naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., wskazać należy, że przepis ten dotyczy wyłącznie wątpliwości, które rzeczywiście powziął sąd rozpoznający sprawę i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Nie chodzi zaś w tym przepisie o wątpliwości którejs ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zatem zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów (zob. postanowienie SN z 14 września 2022 r., III KK 409/22). Warto zauważyć, że istnienie wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy sytuacji, gdy nie jest możliwe ustalenie w sposób pewny okoliczności faktycznych zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k. Zatem przepisy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają charakter rozłączny (zob. wyrok SN z 11 maja 2017 r., II KK 18/17), co także podważa zasadność tych zarzutów.

W punkcie 1c kasacji skarżący zarzucił Sądowi naruszenie dyrektywy wyrażonej w art. 5 k.p.k. Przepis ten formułuje dwie zasady postępowania karnego. Pierwsza z nich zawarta w § 1 to zasada domniemania niewinności, a druga zawarta w § 2 to zasada *in dubio pro reo* (o której mowa powyżej). Przepis art. 5 § 1 i 2 k.p.k. zawiera zatem ogólne zasady postępowania, nie nakazuje zaś ani nie zakazuje organom procesowym konkretnego sposobu procedowania, a tym samym nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej.

Odnosząc się zaś do ostatniego z zarzutów, wskazanego w punkcie 2 kasacji, zauważyć należy, iż właściwie zarzut ten nie został w pełni sformułowany. Podkreślić należy, że skarżący, także w uzasadnieniu kasacji, w żaden sposób nie wskazał, na czym miałyby polegać obraza przepisów prawa materialnego w postaci art. 115 § 2 k.k. Należy jednak zauważyć, że Sądy I i II instancji przy ocenie stopnia karygodności czynu przypisanego skazanemu, wzięły pod uwagę okoliczności wyszczególnione w tym przepisie, dotyczące oceny społecznej szkodliwości czynu, a zatem nie może być mowy o obrazie prawa materialnego (zob. postanowienie SN z 6.12.2022 r., II KK 477/22).

Kompleksowa analiza przedmiotowej kasacji prowadzi do wniosku, że jej autor właściwie neguje wiarygodność tych dowodów, które stanowiły podstawę przypisania winy skazanemu tylko dlatego, że zostały one ocenione w sposób dla niego niekorzystny. W rezultacie, kasacja została zbudowana na kwestionowaniu

trafności poczynionych ustaleń faktycznych, co nie jest zabiegiem skutecznym na etapie postępowania kasacyjnego, bowiem prowadzi do obejścia przepisu art. 523 k.p.k. i przekształcenia kontroli kasacyjnej w apelacyjną.

Mając powyższe na uwadze uznać trzeba, że wszystkie podniesione w omawianej kasacji zarzuty były oczywiście bezzasadne, co pozwoliło na oddalenie wniesionego środka na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wobec oddalenia kasacji, rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 9 maja 2023 r., sygn. akt VII Ka 345/23, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 10 listopada 2022 r., sygn. akt III K 859/19, w trybie art. 532 § 1 k.p.k., stało się bezprzedmiotowe.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[PGW]

[ms]